

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2:50 P. EGYES SZÁM 30 F.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

„Te vagy Istenem.“

Minden reggel nézzünk fel az égre és imádkozzuk el: „Te vagy Istenem.“ Ez imádság után megváltozik körülöttünk minden. Ami előtte nehéz volt: könnyűvé lesz. A sötétség melyben találjuk magunkat, az imádság után fényes világosságra változik. A minket fenyegető ellenség elerőtlenedik. A ránk nehezedő gondjaink tovarepülnek. Többé nem félünk, erősekké és bátrakká leszünk.

Milyen bizalmasan hangzik ez az imádság: „Te vagy Istenem.“ Aki így tud beszélni, így imádkozni, az tudja kihez beszél, kihez imádkozik. Milyen kicsik vagyunk mi és milyen nagy Ő. Aki a világot nemcsak teremtette, de uralja, kormányozza is, hallgat reánk, törődik velünk. Tehát nincsen okom félni. Csak ügyelem kell az Ő szavára. Meg kell értenem az Ő beszédeit. Nem szabad elindulnom reggel, mielőtt Tőle irányítást nem nyertem. Az Általa mutatott úton biztonságosan járhatok. Az életünk az Ő kezében van. Az Ő keze erős. Aból minket senki ki nem ragadhat. Minden akadály is eltűnik. Ki tudna ezen erős kézzel szembe szállani?

„Te vagy Istenem“ és én a Te gyermeked vagyok. Meg akarok maradni az, amivé Te tettél. Alázatos, kicsiny gyermek akarok lenni, aki boldog az édes Atyja szavára hallgathatni, az Ő akaratát teljesíthetni. Nincsen programom más, mint amit minden reggel egy napra Tőle kapok. Nem vágyódom semmi után, amit Őtőle meg nem kaphatok. Boldog vagyok, hogy annyi erőm van Tőle, amennyire minden nap szükségem van és hogy nem kell nagyobb dolgokat művelnem, csak az apró kis mindennapi cselekedeteket teljesíteni.

Isten minket nem akar egy pillanatra sem magunkra hagyni. Milyen balgák is vagyunk mi, hogy sirunk és panaszkodunk. Zugolódásunk nyomorulttá tesz minket. Elveszítjük kedvünket. Mindenki és minden terhünkre lesz. Mikor Jézus bucsuzott tanítványaitól, azt ígérte, hogy velük lesz minden napon, a világ vége-

zetéig. Hát van talán okunk e szavakban kételkedni? És ha Ő velünk van, miért aggódalmaskodunk?

Nem a napokban ünnepeltük meg a pünkösdöt? Nem a Szentlélek vezet és tart meg minket ma is? Sokszor azt gondolja a tudatlan ember, hogy Isten csak a nagy égi háboruban, villámlás és mennydörgés által érezteti velünk hatalmát. Velünk van a néma csendben és használja erejét, amikor a mag a földből kikel és az illatos rózsa gyönyörűségében nyílik ki. Isten Lelke ad erőt a beszédhez és a hallgatáshoz egyaránt. Néha a hallgatáskor nyilvánul meg nagyobb erő, éppen úgy mint az alázatos-apró kis tennivalókhöz több erőre van szükség, mint valami feltűnő, megcsodált fellépéshez. Könnyebb valamit tenni vagy mondani, amit az emberek ámulattal vesznek tudomásul, mint csendesen, észrevétlenül élni Isten „ismeretlen„ gyermeke gyanánt. Legyen Isten valóságos a mi életünkben. Ne csak beszéljünk és írjunk róla. Cselekedjük az Ő akaratát. Ezért nézzünk fel Hozzá minden reggel. Addig nézzük az Ő arcát, amíg el nem mondhatjuk igazán: Isten, Atyám: Legyen meg a Te akaratod ma, az én életemben is. Így izleni fog az egyszerű száraz darab kenyér is, mert az Atya, a mindenható Isten ajándéka az. Szívesen fogjuk vállalni és elvégezni a legegyszerűbb szolgálatot, abban a bizonyosságban, hogy éppen ezt a feladatot adta nekünk az Isten, a mi Istenünk, az én Atyám. És örömmel fog megtelni szívünk, mert többé nem vagyunk elhagyott, világba kitétt emberek, hanem az édes Atya mosolyától kísért és az édes Atya erős kezében tartott gyermekek. „Te vagy Istenem,“ ezért örvendez az én szívem. Örvendezve szolgálok, örvendezve engedelmeskedem, örvendezve hallgatok, mert mindezekhez Te adsz erőt nekem, édes Atyám. Az élet melyet élnem szabad, a Te ajándékod, alkalom a Te csodálatos gondolatidnak megvalósítására. Te vagy életem ereje. Bárhol is vagyok, bármit is cselekszem mindig „Te vagy Istenem.“ Nem félek, nem panaszkodom, hanem örvendezek, hogy szabad gyermekednek, alázatos piciny, észre nem vett gyer-

mekednek lennem. Csak adj erőt, hogy minden reggel gyönyörködhessem a Te orcádban és elmondhassam minden nap, hogy „Te vagy Istenem.”
T.

Naámán — egy kis zsidólány — Elizeus és Géházi.

— Liebstöckl —

V.

És elméne Naámán lovaival és szekereivel és megállta az Elizeus házában ajtaja előtt. És elküldte Elizeus követet őhozza, mondván: Menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban és megújul a te tested és megtisztulsz. Akkor megharaguvék Naámán és elment és így szólt: Ime én azt gondoltam, hogy kijő hozzám és előállván segítségül hívja az Urnak az Ő Istenének nevét és kezével megilleti a beteg helyeket és úgy gyógyítja meg a kiütést. Avagy nem jobbak-e Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izrael minden vizeinél? Avagy nem fürödhetsz-e meg azokban, hogy megtisztulj? Ilyen módon megfordulván, nagy haraggal elment. De hozzá menének az ő szolgálói és szólának neki mondván: Atyám, ha valami nagy dolgot mondott volna e próféta néked, avagy nem tetted volna-e meg? Menynyivel inkább, mikor csak azt mondja, hogy fürödj meg és megtisztulsz?
(II. Kir. 5/9—13.)

Izrael királya örömmel irányította Naámánt és kíséretét Elizeushoz, ki nagyon kurtán intézte el a beteg siriái fővezért. Mégcsak nem is fogadta személyesen, csak úgy kiűzent neki. Elizeus egyáltalán nem volt meghatva Naámán előkelő állásától. Nem sietett eléje és nem tartotta nagy megtiszteltetésnek, hogy a siriái király e kedves embere egyszerű, szerény hajlékát felkeresi. Ő nagyobb Urnak volt az embere, mint Naámán. Ő Izrael Istenének nevében járt el. Őt képviselte. És ennek a hatalmas erős Istennek kegyelmét akarta közvetíteni Naámának és így nyilvánvaló hogy a belpoklos fővezérnek van szüksége őrá. Sok ideje nincs számára, hát csak kiűzen: Menj és fürödj meg hétszer a Jordánban és megújul a te tested és megtisztulsz. — Elég rövid és egyszerű üzenet Naámán bajához képest. Ezt Naámán maga is észreveszi. Már előbb is sértette hiúságát, hogy Elizeus még csak ki sem jön eléje, hogy nagy udvariaskodás között lakásába hívja. Rövid egyszerű üzenete most kirobbantotta haragját és méltatlankodva fordít hátat Elizeus szerény portájának: Azt gondoltam, — mondja megkeseredve s haragosan, — hogy kijő hozzám előállván segítségül hívja az Urnak az Ő Istenének nevét és kezével megilleti a beteg helyeket és úgy gyógyítja meg a kiütést. Avagy nem jobbak-e Abana és Párpár, Damaskus folyóvizei Izrael minden vizeinél? Avagy nem füröd-

hetsz-e meg azokban, hogy megtisztulj? És nagy haraggal elment...

Naámán halálos nyavalyában szenvedett és amikor a szabadulásnak egy nagyon egyszerű módját hallja, fölbosszankodik, mert amint maga is mondja, — mást várt. Neki, véleménye szerint, — valami ünnepélyesebb, titokzatosabb, különlegesebb ceremóniára lett volna szüksége, hogy szörnyű betegségéből meggyógyuljon. A Jordánban megfürödni, tulgyszerű gyógyulási módszer. Így van a bűnben belpoklos világ az evangéliummal. Terheli a bűn. Erzi a súlyát és romboló hatását egész szervezetében s életében. Gondoljunk az iszákosságra, erkölcstelenségre bűneire, de a többi bűn is, mint szörnyű belpoklosság kezdi ki és pusztítja az emberek életét. A pénzvágy sárga ördöge, az irigység, kapzsiság, féltékenység, a megterhelt lelkiismeret, melyet különböző bűnök emésztenek, mindmind szomorú belpoklosság. A szegény lelki belpoklos fél élni és fél meghalni. Erzi, hogy rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni. Ismered ezt az állapotot? Lehel, hogy még nem érzed, hogy titkos, vagy nyilvános bűneid, melyeket talán csak gyarlóságoknak becézel, elkezdtek volna lelkedet és veszedelmes belpoklossággá fajultak volna, de ne felejts el, hogy Naámánnál is egy kis, alig észrevehető sebbel kezdődött az a baj, amelynek sulya alatt tehetetlenül vergődött. Oh hányan vannak, akik nyomasztó bűneik, szerencsétlen szenvedélyeik és megkötöttségük között Naámán módjára enyhülést, gyógyulást keresnek szomorú állapotukra. És amikor az emberi segítség csődöt mond, mint ahogy Naámán átment Sírriából Izraelbe, épen úgy az ő világi területükről, mondjuk így — vallási térre — utaznak, hogy ott keressenek vigasztalást. Kutatásuk közben találkoznak Istennek egy nagyon szerény eszközével — mint Naámán Elizeussal — aki igen egyszerű orvosságot ajánl a lelkibelpoklosságra: Hígyj az Ur Jézus Krisztusban és üdvözülj, mert Jézus Krisztusnak vére megtisztít minket minden bűntől. — Milyen egyszerű és mégis milyen fenséges tanács. Fürödj meg a Jordánban. Vidd életedet Jézus vére alá és megtisztulsz. — De ez nagyon egyszerű. És az embereknek valami bonyolultabb kell. Milyen egyszerűen jött Jézus. Jászolban született, ácsmühelyben majd szegény emberek között élt. Életmódja minden pompa és feltűnő szertartásosság nélküli élet volt. Az emberek előtt szinte érthetetlen. Azért jön a kísértő és azt tanácsolja a jeruzsálemi templom tetején. Ha Isten Fia vagy, vedd alá magad innét. (Luk. 4/9.) Ez igen. Képzeld, az ünneplő nép látja amikor leereszkedsz. Ez egy Isten fiához méltó bemutatkozás. De így szegényen jönni-menni Galilea falvai között nagyon igénytelen ahhoz, hogy elfogadjanak és tömegeket meghódíthass...

Naámánnak valami más, tetszetősebb és hihetőbb lett volna, mint az az egyszerű hét-

szeri fürdés a Jordánban. De nem volt más orvosság. Elizeus csak ezt az egy utat adta tudtára. Kedves lélek, a te számodra sincs bajaidban, bűneidben más orvosság lelki békédet nem adja vissza semmiféle más, talán elképzelésed, véleményed szerint alkalmasabb orvosság, mint az az egy, melyet Jézus maga kínál fel, mikor szeretettel hív. „Jöjjetek én hozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és megvagytok terhelve és én megnyugosztalak titeket.” Ezt semmivel nem lehet pótolni. Hiába Damaszkusz minden vizei, hiába a világ minden kellemetessége, dicsősége, hiúsága, csak az egy isteni Jordán segíthet, csak Jézus Krisztus, kinek sebei által gyógyultunk meg és nyerhetünk békességet, mely minden emberi értelmet felülhalad.

Folyt. köv.

És dicsőíték bennem az Istent.

(Gal. 1. 24.)

Pál apostol a fenti igénkben, keresetlen egyszerűséggel állapítja meg, hogy dicsőíték benne az Istent. Tehát nem őt magasztalták, nem őt dicsérték és dicsőítették mondván, hogy milyen pompás egy ember, derék férfi, Istent féltő, jámbor, becsületes és tiszta erkölcsű. Azt írja itt az apostol: — Dicsőíték bennem az Istent. Tehát, nem azt beszélték az emberek egymás között, hogy mily lankadatlan buzgalommal fárad ez a Pál az Ur ügyében, hanem az Istent dicsőítették benne, hogy milyen nagyságos dolgokat is tud végezni és miként tud embereket átforgalmazni. Gyűlölködőkből, miként tud szerető szívűt, ellenségéből barátot alkotni. Nem Pálnak tömjéneztek, hanem a dicsőséget az Urnak adták. Az Írásnak e mondatát, két szempontból szeretném megvilágítani.

Először, mennyiben vonatkoznak ezek reánk, mondhatjuk-e mi is? Másodsor, vajjon ha az Ur kegyelme a mi életünk által némi fényt terjeszt körülöttünk, átadjuk-e a teljes dicsőséget, — minden megvámolás nélkül — Istennek?

Lássuk az elsőt. Az apostol a 23. versben okát adja, hogy miért dicsérték és dicsőítették benne az Istent. Mert hallották, hogy: Aki minket üldözött egykor, most hirdeti azt a hitet, amelyet egykor pusztított. Pál pusztította azt a hitet és így lett nyilvánvalóvá, hogy az Ur megdicsőítette magát benne. Egykor üldözte ezt a hitet, hogy most mint annak apostola a Jézus nevét dicsőítse. Oh kedves testvérem, első, hogy benned az Ur megdicsőíthesse magát az, hogy beismerjed, hogy e hitet üldözted, pusztítottad. De melyiket? Kérded. Nem a katolikus, nem a protestáns felekezetek egyikét értem, hanem Krisztust. Vagy azt gondold, hogy nem üldözted, mert testi kezeiddel nem fogtál ellene fegyvert? De Ő világosan mondja: „Ki velem nincs

ellenem van.” Tehát ha vele nem munkálkodsz, úgy ellene vagy. Nem elég, hogy ellene nem csinálsz semmit. Nem. Mily sok keresztyén ártatlan képpel megállapítja: — Mi bűnöm lehet, hiszen nem csinállok semmit. — Épen az a baj. Ha az apostol egyszerűen abbahagyja a további üldözést, Krisztus tanítványainak a fogásba hurcolását, ha többé nem lett volna arra kapható, hogy egy agyonkövezésnél a hóhérok ruháira vigyázzon, vajjon dicsőítették volna-e benne az Istent? Aligha Buzgó lelkek hátatelt imája kedves illatként szállott volna az Ur elé, hogy ily üldözöt harcképtelenné tett az Ur. De ezzel azután vége. De dicsőítették benne az Istent, mert most nemcsak felhagyott az üldözéssel, hanem egyenesen hirdeti azt, amit előbb üldözött. Te talán azt gondold, hogy nem jársz a damaszkuszi uton, hát nincs is szükség Pálfordulásra. Oh te közönyös por lélek, tudod-e, hogy az angyalok légiói zengenek Istennek dicsőséget és akkor te por létedre ki akarsz térti az elöl, hogy magasztald? Vagy azt gondold, hogy nincsen szüksége Istennek, hogy épen benned dicsőítessek meg? Jól gondold. Neki arra tényleg nincsen szüksége, de szükség van neked, hogy az Ő kegyelme nyilvánvalóvá legyen rajtad, épen ezért akard ezt a te számodra és az Ő nagy nevének dicsőségére felhasználni. Ugye, ha egy kertben egy fa haszontalan kivágják, ha épen kárt nem is okoz. Miért, mert fölösleges, nincs rá szükség. Hiába való időöltés azzal fáradni, gyámolítani, tisztogatni. Épen így, ha gyümölcsöt nem hozol, nem szolgálsz a mennyei kert diszélül és a kert dicsőségére, akkor mire való vagy? Kivágatni és tüzre vetetni. Egy néger azzal a kéréssel jött a misszionáriushoz, hogy keresztelje meg. En nem ismerlek téged, — mondja neki — Voltál már a templomunkban? — Nem soha. — Olvastad talán a Bibliát? — Nem tudok olvasni. — Talán egy másik misszionáriust hallgattál? — Nem, soha nem hallottam az Isten dolgairól. — Mi hozott hát ide? — A szomszédom a Mumbo. — Igen, karácsonykor kereszteltem meg őt. Oh uram milyen gonosz ember volt az azelőtt, csaknem minden nap részeg volt és vad, mint egy állat. Verte a feleségét és gyermekeit. Tőlem is ellopott egy disznót és a földemet is gyakran megrabolta. De most egészen más. Nem iszik, nem verekszik, nem lop. Isten dolgainak valami jó dolognak kell lenni, azért akarok én megkeresztelkedni. Abban a négerben megdicsőített Isten.

De tulajdonképen, miért is dicsőítették Pálban az Istent? Ehhez meg kell vizsgálnunk az apostol előző életét. A levél előző részéből kitűnik, hogy szerfelett rajongott atyai hagyományaiért. Továbbá a fillipbeliekhez írt levelében, nyugodt lelkiismerettel állapítja meg magáról, hogy: A törvénybeli igazság tekintetében feddhetetlen voltam. Tehát kijelenti, hogy a törvényt, amely a napok megtartásából, edé-

nyek különböző használatából, ételek különféleségéből mosakodásokból állott, ő ezeket mind megtartotta és nem különös-e, hogy akkor nem írta magáról, hogy dicsőítették benne az Istent. Ott tanulja a törvényt Gamaliel lábainál és mégis ő, ki feddhetetlen a törvény tekintetében, nem kelt különös feltűnést ezen törekvésével, ezen feddhetetlenségével, mert hiszen oly sokan voltak, kik külső cselekedetben a betűrágásban bizonyos tökéletességre vitték. Sokan voltak, kik áldozatokat mutattak be és szorgalmasan gyakorolták a külső mosakodást, de oly kevésbé gyakorolták az irgalmasságot. És most előáll ez az apostol hirdető, amit Jézus hirdetett: „Nincs más út az Atyámhoz, hanem csak én általam. Azon út, melyet az irgalmasság könnyei öntöznek és a szeretet virágai díszítenek.” Ezt hirdette az apostol és ezért nyert az Isten dicsőítést őbenne, mert az emberek azt látták, hogy ime itt egy ember, ki mily buzgón megtartotta a törvény betűit, de lélek nélkül és ez most azt hirdeti, hogy az Isten könnyörülő, irgalmas, ki nem áldozatot, hanem irgalmasságot kíván. Hogyne dicsőítették ezt az Istent. Ki az Őt félőkben gyönyörködik s kik kegyelmében reménykednek. Ezt hirdette e Pál és ezért dicsőítették benne az Alkotót.

Vajjon te is hirdeted-e, hogy bármennyire megtartsd azt a külső törvényt, amelyet valamelyik felekezet szabályai irnak elő a te számodra, bármily megtartója légy a külsőleges istentiszteletnek, bármennyire is beiratkozz valamelyik társulatba, vagy járulj valamelyik kegyhelyre, vagy rakj a szobádba bibliai felírást, vagy falimondást, ha ezeket mind megteszed és alamizsnálkods a magad módja szerint, templomba is mégy, hirdeted-e akkor, hogy egy szegény bűnös vagy, ki kegyelemből tartatsz, meg. De megtartatsz, mert a magasságos Istennek úgy tetszett, hogy egyszülött Fiát adja érte. Az emberek azt akarják, hogy őket dicsőítsék és önmagukat dicsőítik és nem hogy elősegítsék az Ur dicsőítését, hanem még az Urnak járó dicsőséget is maguknak vennék. Ha bajba kerülnek az emberek, úgy Istent okolják. Nyomorúságukért az Isten felelős és ha jó helyzetbe kerülnek, azt saját ügyességüknek tulajdonítják. Az emberek szeretnek mindent a fejetejére állítani és természetesen az Urhoz való viszonyukat is megfordítják. A jó adomány a maguk munkájának a gyümölcse, a rossz pedig Istentől jön. Így gondolják. Pedig fordítva van. Minden adomány és tökéletes ajándék felülről adatik és „bűneink tartják távol tőlünk az Urat.” És vajjon akkor, nem kell-e érezni, hogy miért nem dicsőítik bennünk az Istent? Mert magunkat akarjuk előtérbe tolni. Miért szenvedünk oly sokszor kudarcot, mert nem arra vágyunk, hogy Isten dicsőíttessék bennünk, nem akarjuk elismerni, hogy semmi jó nincs bennünk, hanem magunkat minden jóval bővölködőknek tartjuk és ennél-

fogva minket illet a dicséret is. Így okoskodnak az emberek. És ha felluvalkodottságukért az Ur próbára teszi őket, akkor riadtan tanakodnak és találgatnak, hogy: Miért e csapás. De legyen legfőbb vágyódásunk, hogy dicsőítsék bennünk az Istent. Ha valamely cselekedetedért dicsérni akarnának tiltakozz, hogy egészen Isten dicsőíttessék. Mert Ő általa, Ő érette történik minden dicséretre méltó, hogy az Ő nagy neve dicsőíttessék.

(l. j.)

H I R E K.

A Békeharang nyomtatási költségei megkétszereződtek. Mindezideig nem akartuk előfizetési díját felemelni. De most már kénytelenek vagyunk megkérni szíves olvasóinkat, hogy lehetőleg már most szíveskedjenek a tehetségükhöz képest a terhekből valamit vállalni. A jövőben az előfizetési díj 2'50 P. lesz.

Pécsi gyülekezetünknek mélységes gyásza volt. Április 10-én elköltözött közülünk Felső Jánosné szül. Knoch Paula, hogy a földi szenvedést felváltsa a mennyei örömmel. Az Ur sok talentumot adott neki, szavalataival és énekekkel ébresztette a szeretet tüzét dicső Megváltónk iránt. Bizonyára szüksége volt az Urnak ott fenn is munkájára. Osztozunk férje és hozzátartozói bánatában, de biztunk a boldog viszontlátásban.

Dombóváron május 28-án temettük el nagy részvét mellett Schwarcz György testvért a dombóvári gyülekezet legöregebb tagját. 85 évet élt. A temetési szertartást Schmidt János budapesti lelkipásztor végezte. Elköltözött testvérünk holdogán és békében tért Urához.

Budapesten, ugyancsak május 28-án Schiller Jakabné testvért temettük, ki egyik legrégebb tagja volt az angyalföldi gyülekezetnek. Elhunyt testvérünket Tessényi Zoltán budakeszi lelkipásztor temette.

Döbröközön június hó 5-én Riba Antalné testvér temetésére gyűlt össze a döbröközi közösség. Nevezett testvérünk négy gyermeket hagyott hátra. Nyugodtan készült az örökkévalóságba, mert midőn Schwarcz testvér temetése alkalmával Schmidt János lelkipásztor meglátogatta, arra kérte, hogy várja meg az ő temetését is, mert érzi, hogy rövidesen ő is hazatér.

A vizsgálatnak Istene vizsgálatja megelhunyt testvéreink hátramaradottait s adjon mindannyiunknak egy boldog viszontlátást.

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsődorog 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:
Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.